

Protokół z posiedzenia
Zespołu do spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób
Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin
z dnia 25 kwietnia 2018 r.

Porządek posiedzenia:

1. Powitanie.
2. Przyjęcie porządku obrad.
3. Omówienie kwestii dotyczącej funkcjonowania warsztatów terapii zajęciowej.
4. Przedstawienie propozycji Programu „25+”.
5. Powołanie Zespołu ds. osób całkowicie zależnych.
6. Ustalenie terminu kolejnego posiedzenia.
7. Sprawy różne.
8. Zakończenie posiedzenia.

Przebieg posiedzenia:

W dniu 25 kwietnia 2018 r. odbyło się ósme posiedzenie Zespołu do spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i Członków ich Rodzin. W obradach wzięli udział członkowie Zespołu i zaproszeni goście.

Na wstępie przewodniczący Pan Minister Krzysztof Michałkiewicz – Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych powitał zebranych oraz przedstawił porządek obrad Zespołu.

Przewodniczący zaproponował aby do porządku obrad dodać punkt dotyczący omówienia projektu ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej i zaproponował aby kwestie te zostały omówione jako punkt pierwszy porządku obrad.

Jedna z obecnych osób zgłosiła wniosek formalny dotyczący porządku obrad. Poprosiła o dołączenie do porządku obrad omówienia kwestii związanych z funkcjonowaniem środowiskowych domów samopomocy.

Przewodniczący zaproponował wpisanie powyższego tematu do omówienia na następnym posiedzeniu Zespołu.

Pani Katarzyna Zaremba zgłosiła wniosek o dołączenie do porządku obrad kwestii związanych z EWK.

Przewodniczący stwierdził, że planowane jest spotkanie z osobami przebywającymi na EWK i szczegóły tego spotkania zostaną omówione w punkcie dotyczącym spraw różnych.

Pani Monika Lewandowska zaproponowała włączenie do porządku obrad omówienia kwestii związanych ze sprawowaniem opieki nad osobami głęboko upośledzonymi przez pracujących rodziców.

Przewodniczący poinformował, że na dzisiejszym posiedzeniu zostanie przedstawiony program „25+”, który dotyczy osób niepełnosprawnych, kończących realizację obowiązku szkolnego. Przyznał, że jest to bardzo ważny problem. Dodał, że jeśli dyskusja dotycząca programu „25+” okaże się niewystarczająca to temat ten zostanie wpisany na następne posiedzenie Zespołu.

Pani Marzena Kaczmarek zgłosiła wniosek o włączenie do porządku obrad tematu opiekunów dorosłych osób niepełnosprawnych, kwestii związanych z wykonaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego Nr K38/13 oraz kwestii dotyczących opiekuna rzeczywistego.

Pan Grzegorz Piotrowski zaproponował żeby, mając na uwadze konieczność omówienia zaproponowanych w porządku obrad tematów, nie zgłaszać dodatkowych punktów do omówienia na tym posiedzeniu.

Pan Zbigniew Worony zaproponował żeby posiedzenia Zespołu odbywały się co najmniej raz na kwartał.

Pani Poseł Kornelia Wróblewska poinformowała, że dnia 26.04.2018 r. na posiedzeniu Podkomisji ds. Osób Niepełnosprawnych będzie procedowany projekt ustawy dotyczący m.in. wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, o którym była mowa wcześniej.

Po przeprowadzonej dyskusji przewodniczący stwierdził, że w związku z brakiem sprzeciwu członków Zespołu, zaproponowany porządek obrad został przyjęty.

Następnie Przewodniczący zaprezentował projekt ustawy o zmianie ustawy o rencie socjalnej. Wskazał, że zmiana ma polegać na zwiększeniu wysokości renty socjalnej z 84% do 100% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ustalonej i podwyższonej zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustawa wejdzie w życie od 1 września 2018 r. z mocą obowiązywania od 1 czerwca. Przewodniczący zaprosił do dyskusji.

Pani Alicja Czarnecka zapytała czy w ustawie będzie przepis, że renta socjalna będzie wypłacana w obowiązującej wysokości, niezależnie od tego, że osoba niepełnosprawna pobiera rentę rodzinną.

Przewodniczący wskazał, że na tym etapie nie jest w stanie wskazać jak projekt ustawy będzie wyglądać po pracach w Sejmie. Podkreślił jednak, że projekt ustawy zawiera tylko dwie omawiane kwestie, tj. podwyższenie wysokości renty i datę wejścia w życie przepisów.

Pan Wojciech Kalinowski zwrócił uwagę, że na posiedzeniu Komisji, na której omawiana była zmiana przepisów w zakresie ulgi rehabilitacyjnej zaproponował, aby ulga rehabilitacyjna była obliczana na zasadzie jako dwunastokrotność renty socjalnej w roku podatkowym. Jednak próg dochodowy został utrzymany. Przy podwyższaniu renty socjalnej należy więc się zastanowić jak zmienić wysokość progu dochodowego przy innych świadczeniach. W chwili obecnej podwyższenie renty socjalnej będzie skutkować podwyższeniem dochodu osoby niepełnosprawnej i tym samym będzie to eliminować te osoby z otrzymania różnego rodzaju świadczeń.

Przewodniczący stwierdził, że powyższe kwestie należą do właściwości Ministerstwa Finansów i Sejmowej Komisji Finansów i tam trzeba zgłaszać postulaty w tym zakresie, żeby podwyższenie renty socjalnej nie wpłynęło na poziom dochodów osoby niepełnosprawnej.

Kolejna osoba stwierdziła, że problem ten już wystąpił, bowiem waloryzacja renty socjalnej spowodowała przekroczenie progu dochodowego przy korzystaniu z ulgi rehabilitacyjnej (rozliczenie za 2017 r.).

Przewodniczący wskazał, że projekt ustawy wyszedł jako projekt rządowy i rząd na tym etapie nie ma już możliwości zgłaszania zmian. Podkreślił natomiast, że rząd nie zgłaszał sprzeciwu jak pojawiła się poprawka mówiąca o tym, że zasiłek pielęgnacyjny nie będzie wliczony do dochodu. Ponadto wskazał, że zgodnie z informacjami przedstawiciela Ministerstwa Finansów korektę zeznania podatkowego można składać przez 5 lat, także jest czas na dokonanie takiej korekty.

Przewodniczący wskazał również, że ewentualne poprawki można zgłosić do obecnej na posiedzeniu Zespołu Pani Poseł Wróblewskiej.

Pan Sławomir Besowski stwierdził, że Pan Przewodniczący jako odpowiedzialny za wdrażanie Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych powinien zwrócić się do Ministerstwa Finansów o rozwiązanie kwestii dotyczącej przekroczenia progów dochodowych.

Przewodniczący wyraził nadzieję, że w 2019 r. różnego rodzaju progi dochodowe zostaną zwaloryzowane. Jeszcze raz podkreślił, że na posiedzenie Komisji Polityki Społecznej został zgłoszony postulat żeby zasiłek pielęgnacyjny nie był wliczony do dochodu i rząd, w tym Minister Finansów nie zgłaszał sprzeciwu do tej propozycji.

Następnie Przewodniczący przeszedł do omówienia kwestii dotyczącej funkcjonowania warsztatów terapii zajęciowej. Wskazał, że o tym była dyskusja, podczas przedstawiania zmian przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. W związku z tą ustawą PFRON musi przygotować pewne rozwiązania, o zaprezentowanie których została poproszona Pani Prezes Dorota Habich.

Pani Prezes Habich wskazała, że nowym zadaniem jakie PFRON będzie realizował, w związku z programem „Za życiem” są zajęcia klubowe w wtz i na to zostały przewidziane

środki finansowe w programie „Za życiem” na cały okres realizacji programu. Jednak w trakcie prac nad ustawą o rehabilitacji (...) została rozszerzona grupa osób, która będzie mogła uczestniczyć w zajęciach klubowych. A mianowicie nie będą to tylko uczestnicy, którzy opuścili wtz ale też osoby oczekujące na przyjęcie do warsztatu. Zmiana ta może doprowadzić do sytuacji, że może zwiększyć się grupa osób objętych wsparciem, natomiast środki finansowe zaplanowane na realizację tego zadania pozostają bez zmian.

Pani Prezes wskazała również, że realizacja zadania będzie się odbywała na podstawie programu Rady Nadzorczej PFRON, który będzie mógł zostać zatwierdzony po przyjęciu ustawy. Dlatego dzisiejsze spotkanie może zostać potraktowane jako forma konsultacji tej koncepcji.

Pani Prezes dodała również, że mając na uwadze, że finansowanie WTZ jest realizowane na podstawie algorytmu przekazywania środków finansowych do powiatów to PFRON chciałby to zadanie powiązać z umowami o prowadzenie warsztatu. Niezbędne będzie ustalenie jakiegoś algorytmu przekazywania środków, natomiast na pewno będzie się to działo na wniosek warsztatu. Najpierw musi być wyraźne zainteresowanie warsztatu realizacją tych zajęć. Jeżeli okaże się, że na jakimś terenie, pomimo istnienia potrzeby, warsztat lub powiat nie będzie zainteresowany przystąpieniem do programu, to PFRON będzie wyznaczać innego realizatora.

Przewodniczący ponownie wskazał, że po pierwsze zajęcia klubowe są dla osób, które podejmują pracę natomiast potrzebują wsparcia po opuszczeniu warsztatu. Po drugie wiadomym jest, że są powiaty, w których jest mało WTZ albo nie ma ich w ogóle. W takich miejscach często są kolejki osób oczekujących na przyjęcie do warsztatu i właśnie te osoby będą mogły korzystać z zajęć klubowych.

Osoba z sali stwierdziła, że na pewno nie będzie tak, że utworzenie klubu spowoduje, że pracownicy warsztatu będą zarabiać więcej. Jako kierownik warsztatu stwierdziła, że nie jest możliwe aby dołożyć swoim pracownikom podczas tych zajęć, które są prowadzone kolejnych osób, które będą wymagały jakiejś formy wsparcia. Wskazała również, że przedstawiciele wtz liczyli na to, że na posiedzeniu zostaną przedstawione konkretne informacje na temat zwiększenia finansowania wtz, a nie kolejny raz informacje, że środki na ten cel są liczone.

Przewodniczący odniósł się do powyższego. Wskazał, że 2 lata temu zostały zwiększone środki na finansowanie wtz o 100 zł miesięcznie na każdego uczestnika.

Poinformował również, że podczas prowadzonych konsultacji w kraju spotykał się z osobami (trenerami), którzy są zatrudnieni w warsztacie i swoich podopiecznych wyprowadzają na rynek pracy a później społecznie ich wspierają. Stąd pomysł aby uczestnikami zajęć klubowych były osoby opuszczające wtz, a praca trenerów udzielających im wsparcia mogła być finansowana ze środków przeznaczonych na działania zajęć klubowych.

Przewodniczący zauważył, że to nie rozwiązuje wszystkich problemów warsztatów. Były próby wpisania w projekt ustawy, która jest w tej chwili w Sejmie standardów, z tego

względu, że dochodzenie do standardów daje szansę na dodatkowe finansowanie. Jednak nie było na to zgody przedstawicieli wtz i ta propozycja została usunięta z projektu ustawy.

Następnie głos zabrała Pani Patrycja Rojek, która wskazała, że w październiku 2017 r. na posiedzeniu tego Zespołu została podana informacja dotycząca prowadzenia wyliczeń co do możliwości podwyższenia finansowania działalności warsztatów terapii zajęciowej. Z uwagi na fakt, że nie było żadnych informacji w tym zakresie, przez przedstawicieli warsztatów terapii zajęciowej przygotowane zostały propozycje dotyczące poziomu finansowania warsztatów. Poniższy postulat został wręczony stronie rządowej na posiedzeniu Zespołu:

„Postulat przedstawicieli środowiska Warsztatów Terapii Zajęciowej w Polsce dotyczący poziomu finansowania działalności, wręczony stronie rządowej w dniu 25.04.2018 r. w trakcie obrad VIII Posiedzenia Zespołu do Spraw Opracowania Rozwiązań w zakresie Poprawy Sytuacji Osób Niepełnosprawnych i ich Rodzin. Domagamy się:

- 1) Uwarunkowania wysokości kwoty finansowania od wskaźnika tj. 80 procent płacy minimalnej miesięcznie na jednego uczestnika lub poprzez zmianę wzrostu algorytmu przekazywania środków finansowych PFRON samorządom wojewódzkim i powiatowym w taki sposób aby we wzorze wartość $Wp = Up \times T$ gdzie: Up to liczba uczestników warsztatów terapii zajęciowej wynikająca z podpisanych umów przez powiat do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok, na który jest obliczany algorytm, a T – to kwota w wysokości 15 996 (kwota w wersji obecnej) dodać zapis:
 - a) w roku 2018 – 17 196 zł,
 - b) w roku 2019 – 18 396 zł,
 - c) w roku 2020 – 19 596 zł,
 - d) w roku 2021 – 20 796 zł,
 - e) w roku 2022 i w latach następnych kwota będzie waloryzowana o wypracowany mechanizm kosztów rocznego pobytu jednego uczestnika w warsztacie terapii zajęciowej.

Oczekujemy wprowadzenia ww. mechanizmów finansowania działalności Warsztatów Terapii Zajęciowej od dnia 01.06.2018 r. Brak reakcji strony rządowej na dotychczasowe prośby i apele dotyczące tragicznej sytuacji finansowej WTZ powodują, że w sytuacji nie spełnienia ww. postulatów zostaną przeprowadzone akcje protestacyjne na terenie kraju”.

Przewodniczący wskazał, że zgodnie z przepisami prowadzenie warsztatów jest zadaniem samorządów, które dofinansowują warsztaty w minimum 10%, ale oczywiście mogą w wyższej wysokości. Podkreślił, że trzeba wpływać na władze samorządowe, aby miały świadomość, że wśród ich mieszkańców są osoby niepełnosprawne a ich odpowiedzialnością jest finansowanie WTZ. Dodał, że jak wiadomo warsztaty są finansowane ze środków PFRON, a budżet PFRON jest skonstruowany w taki sposób, że są wpływy ze składek od pracodawców a środki te wypływają jako dofinansowanie do zatrudnienia osób niepełnosprawnych. W roku poprzednim zatrudnienie wzrosło o 15 tys. osób, co jest dużym sukcesem, ale oczywiście zwiększenie zatrudnienia powoduje, że składek od pracodawców jest mniej, a wypływa więcej pieniędzy jako dofinansowanie do zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Przewodniczący podkreślił, że niezależnie od powyższego rząd będzie

szukał pieniędzy aby zwiększyć dofinansowanie działalności warsztatów, bo bardzo ważne jest aby warsztaty się rozwijały.

Pan Krzysztof Flaszowski stwierdził, że propozycja środowiska warsztatów terapii zajęciowej dotyczy podwyższenia finansowania tylko o 100 zł miesięcznie na jednego uczestnika wtz i podkreślił, że jeśli zajdzie taka konieczność to zostaną przeprowadzone akcje protestacyjne.

Przewodniczący stwierdził, że w wieloletnim planie finansowym PFRON jest przewidziane zwiększenie dofinansowania o 100 zł miesięcznie na jednego uczestnika, w każdym roku do roku 2021. Niezbędna jest jednak zmiana algorytmu przekazywania środków do powiatów i prace nad zmianą rozporządzenia w chwili obecnej trwają. Podkreślił również, że prowadzone są starania aby w roku bieżącym (w drugiej połowie roku) dofinansowanie zostało również zwiększone.

Kolejna osoba zaapelowała aby w planach zmiany sytuacji wtz brane były pod uwagę osoby z autyzmem i całościowymi zaburzeniami rozwojowymi.

Następna osoba zwróciła się z prośbą o wskazanie konkretnego terminu, kiedy będzie wiadomo, że od stycznia 2019 r. wzrośnie dofinansowanie działalności wtz. Wskazała, że jest to niezbędne aby warsztaty mogły zaplanować budżet na przyszły rok.

Przewodniczący wskazał, że zmiana rozporządzenia musi nastąpić najpóźniej w terminie sierpień-wrzesień.

Ks. Stanisław Jurczuk wskazał na kilka kwestii związanych z funkcjonowaniem warsztatów terapii zajęciowej, w tym np. na:

- wprowadzenie nowego zadania jakim są zajęcia klubowe. Wskazał, że wprowadzenie tego zadania nie polepszy funkcjonowania wtz,
- algorytm przekazywania środków – powinna być automatyczna waloryzacja tych środków,
- brak środków na wymianę wyposażenia i przeprowadzenie remontu.

Przewodniczący podkreślił, że prace Zespołu prowadzone są w celu zrealizowania 29 postulatów zgłoszonych przez środowisko osób niepełnosprawnych, 12 z tych postulatów zostało zrealizowanych.

Pani Prezes Dorota Habich przekazała informację, że PFRON prowadzi rozmowy z Ministerstwem Inwestycji i Rozwoju w sprawie możliwości wykorzystania środków na inwestycje czy niezbędne działania dotyczące infrastruktury warsztatów.

Kolejna osoba zadała pytanie, dlaczego wtz nie mogą korzystać ze środków będących w dyspozycji marszałków województw na budowę i rozbudowę obiektów służących rehabilitacji. Zaproponowała również aby pieniądze na funkcjonowanie zajęć klubowych przeznaczyć na działanie wtz.

Przewodniczący odniósł się do powyższego i stwierdził, że zgodnie z algorytmem środki są przekazywane do marszałków i to oni decydują o ich przeznaczeniu.

Dodał również, że nie w każdym warsztacie terapii zajęciowej muszą być prowadzone zajęcia klubowe.

Następnie Pan Józef Bogdaszewski wskazał na konieczność wprowadzenia waloryzacji dofinansowania na działalność wtz.

Kolejna osoba złożyła wniosek o zmianę porządku obrad, proponując aby w pierwszej kolejności nastąpił wybór członków Zespołu ds. osób całkowicie zależnych, a później omówienie propozycji programu „25+”.

Przewodniczący powołał Zespół ds. osób całkowicie zależnych.

Następnie głos zabrał Pan Grzegorz Piotrowski. Podziękował za powołanie Zespołu. Wskazał również, że aby prace przebiegały sprawnie Zespół nie powinien liczyć więcej niż 20-30 osób. Dodał, że w zależności od tematyki danego spotkania będą mogły być zapraszane również inne osoby, poza jego członkami, a wszelkie ustalenia będą konsultowane z szerszą grupą otoczenia osób całkowicie zależnych.

Przewodniczący zaproponował aby posiedzenie powołanego Zespołu ds. osób całkowicie zależnych odbyło się w dniu 24.05.2018 r. Wskazał również, że na spotkanie zostanie zaproszona Pani Minister Szczurek Żelazko oraz przedstawiciel Narodowego Funduszu Zdrowia.

Została stworzona lista osób, które wyraziły chęć pracy w ww. Zespole.

Kolejna osoba wskazała, że przez przedstawicieli Porozumienia Autyzm Polska przekazany został do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych, wypracowany przez Zespół ds. Rozwiązań Systemowych dla Osób Szczególnie Zależnych od Pomocy, opracowany w ramach prac tego Zespołu kwestionariusz kwalifikowania do szczególnego, specjalistycznego wsparcia. Zaproponowała, że może przekazać ten materiał do ewentualnego wykorzystania w pracach Zespołu ds. osób całkowicie zależnych.

Następnie Pani Ewa Krawczyk wskazała, że zgodnie z przepisami, podstawowym zadaniem samorządów jest zaspokajanie zbiorowych potrzeb mieszkańców. W związku z powyższym również wsparcie osób niepełnosprawnych jest obowiązkiem samorządów. Zwróciła również uwagę na trudną sytuację ŚDS i stwierdziła, że utworzenie Funduszu Solidarnościowego jest dobrym rozwiązaniem.

Następnie Pani Laura Jurga stwierdziła, że brakuje skonsolidowanych działań i systemu wsparcia dla wszystkich osób oraz kontynuacji rozwiązań wspierających osoby

niepełnosprawne. Wskazała także na niedoskonałości funkcjonujących form wsparcia osoby niepełnosprawne, np. systemu dofinansowań do wynagrodzeń.

Przewodniczący stwierdził, że nie ma możliwości budowy systemu wsparcia od nowa, a prawa nabyte (świadczenia czy usługi) muszą istnieć. Zgodził się, że jest potrzeba kompleksowych rozwiązań, kompleksowej oceny osoby niepełnosprawnej.

Następna osoba stwierdziła, że problem można rozwiązać drogą uszczelnienia systemu poprzez wprowadzenie stopniowania niesamodzielności.

Pani Zdzisława Jurga zaapelowała aby myśleć o stworzeniu całościowego systemu wsparcia osób niepełnosprawnych, bo danie pieniędzy załatwia sprawę na krótko.

Przewodniczący podkreślił, że każdy ma inne potrzeby i rząd stara się dostrzegać te różne potrzeby wszystkich grup osób niepełnosprawnych.

Przewodniczący zaproponował aby spotkanie w sprawie EWK odbyło się jeszcze w maju.

Kolejna osoba zwróciła uwagę na kwestie dotyczące problemu kierowania osób niepełnosprawnych na wyjazd do sanatorium.

Przewodniczący powiedział, że Pani Minister Rafalska rozmawiała z Prezesem NFZ na ten temat i otrzymała informacje, że prowadzone są prace nad rozwiązaniem tego problemu.

Pani Katarzyna Zaremba zaapelowała, aby w ustawie o świadczeniach rodzinnych, zostały wprowadzone takie zmiany aby osoba, która jest emerytem i pobiera wcześniejszą emeryturę a jest opiekunem osoby niepełnosprawnej od dzieciństwa w stopniu znacznym lub ubezwłasnowolnionej całkowicie mogła pobierać w pełnym wymiarze świadczenie pielęgnacyjne, obecnie w kwocie 1477 zł, wypłacane ze świadczeń rodzinnych z waloryzacją w kolejnych latach, bez kryterium dochodowego, łącznie z wypracowaną i pobieraną emeryturą z ubezpieczeń społecznych. Zwróciła również uwagę na niskie kryteria dochodowe uprawniające do otrzymania pomocy społecznej co powoduje problemy z uzyskaniem pomocy, często w bardzo trudnych sytuacjach finansowych i życiowych.

Kolejna osoba zadała 2 pytania. Jedno dotyczyło terminu poinformowania osób zainteresowanych w sprawie podjętych decyzji dotyczących wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 2014 r. Drugą poruszoną kwestią był postulat osób protestujących w Sejmie dotyczący dodatku rehabilitacyjnego. Zadano pytanie czy dodatek ten będzie przysługiwał wszystkim dorosłym osobom niepełnosprawnym.

Przewodniczący odniósł się do powyższego. W zakresie pytania pierwszego wskazał, że wciąż trwają prace Zespołu zajmującego się reformy orzecznictwa. Przekazał, że rozwiązania w tym zakresie powinny być gotowe jeszcze w bieżącym roku. Odnośnie pytania drugiego wskazał, że postulat dotyczył dodatku rehabilitacyjnego dla osób ze znacznym stopniem niepełnosprawności pobierających rentę socjalną. Poinformował, że w dniu posiedzenia

odbyło się kolejne spotkanie z protestującymi, na którym pojawiła się propozycja ze strony protestujących aby wypłatę tego dodatku rozłożyć na 2 lata. Propozycja ta wymaga analizy.

Kolejna osoba zwróciła uwagę na kwestie związane z programem „Dostępność+”. Wskazała, że obowiązujące przepisy nakazują jednostkom samorządowym w jaki sposób ma wyglądać przestrzeń publiczna, że ma być wolna od barier. Zadała pytanie, w jaki sposób będzie egzekwowane, wobec samorządów, przestrzeganie prawa w tym zakresie, w chwili wprowadzenia programu „Dostępność+”.

Przewodniczący podkreślił, że program dotyczy wszystkich polityk publicznych, tj. przestrzeni, budynków, komunikacji, edukacji, produktów i usług. Wskazał, że w Polsce projektowanie uniwersalne nie jest uregulowane prawnie. Dlatego, w ramach programu „Dostępność+” planowane jest stworzenie ustawy o dostępności, aby wszystko co jest w naszym otoczeniu już od momentu projektowania, poprzez wykonanie i stosowanie było dostępne dla wszystkich. Ponadto dyskutuje się o karach finansowych za nie przestrzeganie prawa w tym zakresie.

Pan Roman Koniuszewski posuszył temat związany z realizacją priorytetu 3.4 Programu „Za życiem” – „Pomoc w domu”. Wskazał na problemy z realizacją tej usługi.

Pani Maria Ochimowska – Teper zadała pytanie dlaczego w rozwiązaniach systemowych w zakresie mieszkań chronionych wspieranych wykluczone są osoby niskofunkcjonujące i nie jest zagwarantowany im adekwatny pakiet usług, w szczególności asystencji całodobowej. Stwierdziła również, że dobrym rozwiązaniem byłoby wpisanie do programu „Dostępność+” możliwości świadczenia usług asystenta osoby niepełnosprawnej w placówce.

Kolejna osoba poruszyła kwestie dotyczące przejścia emerytury po zmarłym małżonku oraz rodzaju świadczeń przysługujących opiekunowi osoby niepełnosprawnej, która np. z powodu śmierci dziecka traci prawo do świadczenia pielęgnacyjnego.

Przewodniczący podkreślił, że w momencie utraty świadczenia pielęgnacyjnego np. z powodu śmierci dziecka osoba taka, jeśli nie osiągnęła wieku emerytalnego, może przejść na zasiłek dla bezrobotnych lub na świadczenie przedemerytalne (do momentu osiągnięcia wieku emerytalnego). Zmiana przepisów w tym zakresie nastąpiła od stycznia 2017 r.

Następnie Przewodniczący zamknął posiedzenie Zespołu.

Załącznik:
Lista obecności